

— Помни, че за него мене ма нѣма никога у дома !

Като занимаваше вече доволно висока служба, той не веднѣжъ са срѣща съ хора, които са стараяхъ да спечелятъ въ неговото мнѣние и да са вдигнатъ напрѣдъ, като унижаватъ своитѣ другари....

— Азъ ги слушамъ по неволя, уши не можешъ да запушишь, говоряхе Скобелевъ, но въ умътъ си, въ графата на срѣщу тѣхнитѣ фамилии, ще поставя аттестация „подлецъ и дуракъ“. Подлецъ за това, че клѣветничи противъ другитѣ и главно, противъ своитѣ другари, дуракъ за това, че ми прѣдава това, като че у менъ у самиятъ нѣма очи на челото, като че азъ не умѣя да отлича порядочниятъ чловѣкъ отъ негодяйтъ...

Единъ отъ неговитѣ подчинени много са нуждаяше въ това время; Скобелевъ искаше да му помогне и не знаеше какъ. Призовава, най-послѣ, тогози и му казва : „на васъ сж проводени пари отъ Россия... Ето ги“ и подава му една пѣна злато... Този, разумѣва са, са залови за тѣхъ, като даже не попита отъ кого сж. Минава нѣколко время, той са явява пакъ при Скобелева.

— Какво искате ?

— Азъ додохъ да са научъ, не ми ли сж проводили още пари отъ Россия.

— Проводихъ..... Азъ забравихъ да ви ги прѣдамъ..... Ето ги.....

Отпослѣ този франтъ отблагодари по своему на Скобелева, като го окради....

Въ слѣдующий пѣтъ, той врѣчи управлението на хозайството си на офицеръ. Този въ двѣ недѣли му показва смѣтка за петъ, шестъ хиляди рубли.

— Това е невъзможно... ще заповѣдате ли да ги провѣримъ ? попитахъ го.

— По никакъвъ начинъ. Прѣди всичко вината е моя, защото азъ самъ го назначихъ.... Да са заплатятъ, и нито дума за това. Разумѣва са, за напрѣдъ никакви парични порѣчки да му са не даватъ. Това е веднѣжъ... Тѣзи пари ако да бѣхъ били общественни или чужди, друга работа... Слѣдъ малко, азъ ще намѣря, че той не е за моята дивизия, и той самъ ще са махне отъ нея.

Съ своитѣ той въобще неохотно са раздѣляше и дълго не прощаваше на тѣзи, който го оставяше самичкъ.....

— Азъ любя Н. Н. И. той е храбръ чловѣкъ, коленъ, саме азъ не ще го зема при себе си.